

דקדוקי קריאה בפרשת בהר-בחקתי, בהפטר, ובראשון של במדבר

כה ה וְאֶת-עֲנָבִי: דגש חזק בנו"ן לתפארת הקריאה ולכן השוא נע

כה ו לֹא-כָלָה: האל"ף בקמץ קטן. לֶךְ וְלַעֲבֹדֶךָ וְלֹא-מָתָךְ:

טעם טפחא בתיבת לֶךְ. וְלִשְׁכִּירְךָ: געיה בכ"ף, הר"ש בשווא נע. יש לקרא: וְלִשְׁכִּי-רְךָ. דין דומה בנוגע לתיבה הבאה: וְלִתְּשִׁבְדִּי

כה ז וְלִבְהֶמְתָּךְ: מתיגה בלמ"ד

כה ח שְׂבָתָת: (פעמיים) הבי"ת בשוא נע

כה ט בַּעֲשׂוֹר: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

כה טז מָעֻט: יש להקפיד על קריאת העי"ן²

כה יט עליית שני

כה כא וְצִוִּיתִי: הטעם בוי"ו, מלעיל, אע"פ שיש בה וי"ו ההיפוך לעתיד. וְעָשָׂת: תי"ו בסוף התיבה

כה כב וְאֶכְלֹתֶם מִן-הַתְּבוּאָה יִשָּׂן: תיבת וְאֶכְלֹתֶם בטפחא

כה כז אֶת-הָעֹדֶךָ: העמדה קלה בה"א ובמלרע³. מָכַר-לֹו: געיה במ"ם

כה כח וְאִם לֹא-מִצָּאָה: טעם קדמא על תיבת וְאִם, אין לקרוא 'ואם-לא מצאה'

כה כט עליית שלישי

כה ל עַד-מָלְאָת: למ"ד בחולם והאל"ף אינה נשמעת כלל, יש לקרוא: 'מלת'

כה לב כל הַלִּוִּים לַלִּוִּים: בפסוקים כאן ובכל מקום הלמ"ד בשוא נח

כה לד וְשָׂדֶה: געיה תחת הוי"ו והשי"ן בשווא נע⁵

כה לה וּמָטָה: במלעיל. וְהַחֲזַקְתָּ בֹו: טעם נסוג אחר לז"ן ודגש חזק בב"ת מדין אתי מרחיק

כה לז אֶת-כִּסְפְּךָ: האל"ף במתיגה (דרבן) בשונה מאחרים אשר הטעימו זקף בלבד

כה לט עליית רביעי

כה עבֹדָת: טעם נסוג אחר לבי"ת

כה מא הוּא וּבָנָיו עֲמֹו: טעם טפחא בתיבת הוּא

כה מד יֵהִיוּ-לְךָ: העמדה קלה ביו"ד הראשונה בגלל הגעיה שם

כה מו וּבְאַחֲיֵכֶם: הטעמה משנית באל"ף

כה נ הַמָּכָרוֹ: טעם נסוג אחר למ"ם, עם זאת השוא בכ"ף נע

כה נג לֹא-יִרְדְּנוּ בַּפָּרֶךְ: דגש קל בב"ת נותר במקומו מדין 'אותיות צבوتות'

כו ז לַחֲרֹב: העמדה קלה בלמ"ד להדגשת הסגול המורה על מיודע

כו י עליית חמישי

כו יא בְּתוֹכְכֶם: כ"ף ראשונה בשווא נע, אין לחוש לחלק מהדפוסים שניקדו שם חטף, כן הוא הדבר בהמשך

כו יב תֵּהִיוּ-לִי: געיה בתי"ו

כו יג קוֹמְמִיּוֹת: מ"ם ראשונה בשווא נע⁶

כו טז אַעֲשֶׂה-נָאֵת: העמדה קלה באל"ף למנוע הבלעת העי"ן החטופה

כו כב וְנִשְׁמֹו: המ"ם בדגש חזק, מלשון שממה

כו כה וְשִׁלַּחְתִּי לְבָרִ: טעם נסוג אחר ללמ"ד ואין מרכא בהברה האחרונה⁷

כו כז וְאָפּוֹ: מלרע, טעם תלישא מונח במקומו הטבעי, על האות הראשונה, אך ההטעמה היא בהברה האחרונה

כו לא חֲרָבָה: החי"ת בקמץ קטן. וְהַשְׁמוֹתִי: דגש חזק המ"ם, לשון שממה

כו לב וְשִׁמְמוֹ: מ"ם ראשונה בשווא נע ולא בחטף (ראה הערה לעיל כו יג)

כו לד שְׂבָתָתִיָּה: בי"ת בשווא נע. הַשְׁמָה: ה"א בקמץ קטן עקב הדגש בשי"ן, דגש חזק במ"ם, כן הדבר גם בפסוק הבא. ה"א בסוף המילה אינו במפיק

⁵ החטף המופיע בחלק מהדפוסים הובא על מנת לחזק את הקביעה בנוגע לטיבו של השווא

⁶ ככלל, שיש לו חריגים, מטרת החטף באותיות שאינן גרוניות היא להורות על קריאה בשווא נע - וכך יש לנהוג, ולא לחטף עצמו ועיין הערה קודמת.

⁷ יש חומשים (ביניהם תנ"ך קורן) שהחליטו שאין כאן מלעיל מוחלט, ולכן הוסיפו מרכא בהברה האחרונה. אבל במדויקים שלנו הוא מלעיל ללא מרכא בסוף.

¹ בפסוקים אלה להיזהר בניקוד הנכון של וי"ו החיבור, יש מתבלבלים.

² במיוחד לאלו שאינם הוגים גם את הטי"ת נכונה, עלול להשתבש ל'מאות השנים'

³ בלשון הדיבור השתבש למלעיל.

⁴ המשתבשים בדבר קוראים כך מפני שקיימת נטייה טבעית לנסות ולאזן את מספר ההברות שמשני צדי היחידה המורכבת מאזלא וגרש: "ו-אם-לא" לעומת "מ-צ-א" (3-3). דין דומה לגבי הערותינו לעיתים קרובות, על מיקומו של הטפחא לעומת מונח-אתנחתא.

כו לו בָּכָם: בזקף ולא ברביע. וְהִבָּאתִי מִרְדָּךְ: טעם נסוג
אחור לבי"ת ואין מרכא בהברה האחרונה. וְנָסוּ: במלרע.

מְנַסֶּת-חֶרֶב: געיה בנו"ן, יש לקרוא בהעמדה קלה שם

כו לז אֵין: טעם אתנח האריך את תנועת האל"ף לקמץ

כו מא אף-אָנִי: ברביע לא בגרשיים

כו מג וְתָרַץ: במלעיל. בְּהִשְׁמָה: הבי"ת בקמץ קטן ושווא נח
בה"א, יש לקרוא: בוה-שמה

כו מד וְאֵף-גַּם-זֹאת: תיבת וְאֵף מוקפת ולא במונח

כו מה לֹאלָקִים: האל"ף אינה נשמעת כלל

כז א עליית ששי

כז ה וְאִם מִבֶּן-חַמֶּשׁ: יש להיזהר לא להדביק את התיבות,
תופעה זו של 'הדבקים' תחזור על עצמה מספר פעמים
בפסוקים הבאים. וְהָיָה עֶרְכָּךְ הַזָּכָר עֲשָׂרִים שָׁקָלִים:

יש להאיץ מעט את קריאת התיבה הַזָּכָר להסמיכה לתיבה
שלפניה שלא יישמע 'והיה ערכך, הזכר עשרים שקלים' אלא
'וְהָיָה עֶרְכָּךְ הַזָּכָר - עֲשָׂרִים שָׁקָלִים'

כז ח וְהִעֲמִידוּ... וְהִעֲרִיד: העמדה קלה בה"א למנוע
הבלעת העי"ן החטופה וכן הדבר גם בהמשך

כז ט יְהִיָּה-קָדֵשׁ: געיה ביר"ד הראשונה

כז י לֹא יִחְלִיפֶנּוּ: ברביע ולא בזקף. וְהָיָה-הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ:
העמדה קלה בה"א הראשונה בגלל הגעיה שם, יש להקפיד
לבטא את השורק בתחילת התיבה השנייה שלא ייבלע בתוך
סוף התיבה הקודמת, נכון הדבר גם בהמשך בפס' לג

כז טו וְהָיָה לוֹ: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה

כז טז עליית שביעי

כז כז אֲשֶׁר-יִבְכֶּר: תיבת אֲשֶׁר מוקפת לא בקדמא

כז כח אֶךְ-כָּל-חֶרֶם: אֶךְ במקף לא במונח

כז כט יִחָרֵם: היר"ד בקמץ גדול והחי"ת בחטף קמץ

כז ל וְכָל-מַעֲשֶׂר: יש להקפיד לבטא את העי"ן על אף שהיא
בשווא נח, שלא יישמע 'מאסר' וכי"ב

כז לב מפטיר

כז לג לָרַע: הלמ"ד בקמץ

הפסרת בחוקותי ירמיהו טז יט – יז יד:

יז ב כְּזָכָר: הכ"ף השנייה דגושה אחרי שוא נח. עַל גְּבָעוֹת

הגְּבָהוֹת: טעם טפחא בתיבת עַל

יז ד וְשִׁמְטָתָה: הטי"ת בשווא נח על אף הקושי.

וְהַעֲבִדְתִּיךָ: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת העי"ן החטופה
והדל"ת בשוא נח

יז ו כִּי-יָבֹא טוֹב: טעם נסוג אחור ליר"ד

יז ז מִבְּטָחוֹ: הטי"ת בפתח

יז ח וְעַל-יֹבֵל: הבי"ת פתוחה. שְׂרָשְׁיוֹ: השי"ן הראשונה

בקמץ רחב. כִּי-יָבֹא חָם: טעם נסוג אחור ליר"ד

יז יא דָּגָר: הגימ"ל בפתח. עֲשֵׂה: טעם נסוג אחור לעי"ן

ראשון של במדבר:

א ה שני במנחת שבת

א ז לִיהוּדָה: הלמ"ד בחירק מלא, אין לבטא שווא תחת היר"ד
שהיא אינה מנוקדת כלל

א ח לִישָׁשְׁכָר: יש לקרא 'לִישָׁכָר'

א טז שלישי במנחת שבת

א יח וַיִּתְּלֵדוּ: געיה ביר"ד והלמ"ד בשווא נח ללא דגש